

Arrest

nr. 194 867 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MORJANE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 183 559 van 8 maart 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoeker op 16 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die in opvolging van advocaat P.J.P. LIPS verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt op 1 september 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 19 september 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zijn vingerafdrukken eerst op 10 februari 2016 in Griekenland en vervolgens op 14 februari 2016 in Kroatië werden geregistreerd omwille van een illegale binnenkomst en dat zijn vingerafdrukken daarna nog op 15 februari 2016 en op 26 mei 2016 in Duitsland werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Op 11 oktober 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 21 oktober 2016 het terugnameverzoek weigeren.

Op 11 oktober 2016 wordt tevens een overnameverzoek gericht aan de Kroatische overheden die op 8 december 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, a, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om overname.

Op 27 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)a van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Syrische nationaliteit en van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 01.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 19.09.2016 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 10.02.2016 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst, op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst, op 15.02.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 26.05.2016 nogmaals in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 27.09.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 25.08.2016 vertrokken te zijn vanuit Syrië en stelde hij eerst te voet naar Turkije te zijn gereisd waar hij drie dagen later arriveerde. Vervolgens reisde betrokkene per sloep verder door naar Griekenland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 10.02.2016 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde vervolgens per auto te zijn doorgereisd naar Kroatië met een transit via Macedonië en Servië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 12.12.2016 bevestigde betrokkene het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar ontkende hij asiel te hebben gevraagd daar. Betrokkene verklaarde enkel door Kroatië gereisd te zijn toen hij onderweg was naar Slovenië. Betrokkene stelde na zijn registratie in Kroatië per auto te zijn doorgereisd naar Duitsland met een transit via Slovenië en Oostenrijk. Het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene toont aan dat betrokkene op 15.02.2016 en op 26.05.2016 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Duitsland maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken enkel ter controle geregistreerd werden. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar België waar hij verklaarde op 01.09.2016 gearriveerd te zijn en op 19.09.2016 asiel vroeg.

Tijdens zijn gehoor in België, alsook in een bijkomend gehoor d.d. 12.12.2016, werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet

tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België een veilig land is en omdat er democratie en zekerheid is in België. Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet naar Kroatië te willen en stelde hij dat Kroatië de vluchtelingen niet steunt en helpt.

Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer en neef te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de in België verblijvende broer van betrokkene (A., M. (...), Syrië) op 27.07.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 07.04.2016 besloot om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over een verblijfsstatuut in België en verblijft hij te Luik (BE). De in België verblijvende neef van betrokkene (A., H. (...), Syrië) vroeg op 22.08.2016 asiel in België en is op dit moment nog in afwachting van een beslissing omtrent zijn in België ingediende asielaanvraag door het CGVS. Bijgevolg beschikt de neef van betrokkene over voorlopig verblijfsrecht in België en verblijft hij te Charleroi (BE).

Op 11.10.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties en een overnameverzoek aan de Kroatische instanties. Op 21.10.2016 werd het terugnameverzoek geweigerd door de Duitse instanties omwille van het feit dat Duitsland op 26.05.2016 voor betrokkene een overnameverzoek richtte aan de Kroatische instanties die op 21.07.2016 instemden met dit verzoek voor overname met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Bijgevolg stemden de Kroatische instanties op 08.12.2016 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(a) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene

of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het verblijf in België van een broer en neef van betrokkene merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij verder ook geen gewag maakte van gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende broer of neef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of neef zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of neef van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 12.12.2016 bevestigde betrokkene dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar ontkende hij reeds eerder asiel te hebben gevraagd in Kroatië. We wensen hieromtrent te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad bevestigt dat betrokkene geen asiel vroeg in Kroatië vermits hij omwille van illegale binnenkomst (cfr. EUODAC-resultaat type 2) geregistreerd werd in Kroatië. Desbetreffend verwijzen verder ook naar het feit dat de Duitse instanties voor betrokkene een overnameverzoek richtte aan de Kroatische instanties waarna de Kroatische instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene aan hen verzocht door Duitsland. Dit artikel stelt dat: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." De verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd dan ook vastgelegd aan de hand van dit oorspronkelijke akkoord dat de Kroatische instanties gaven aan de Duitse instanties. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 18.1(a) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht ... a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen". Het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Kroatië heeft dan ook geen invloed op de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij niet naar Kroatië wenst te gaan in het kader van Verordening 604/2013 vermits Kroatië de vluchtelingen niet zou steunen en helpen. We wensen desbetreffend te benadrukken dat betrokkene geen melding maakt van het feit dat hij geruime tijd in Kroatië zou hebben verbleven. Dit wordt ook bevestigd door het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene dat aantoonde dat betrokkene op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en op 15.02.2016 reeds in Duitsland geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag. Betrokkene baseert bovenstaande verklaring dan ook niet op persoonlijke ervaringen in Kroatië en verduidelijkt verder niet waarom in Kroatië de vluchtelingen niet zou helpen of steunen. Verder verwijzen we hieromtrent naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de

"European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, "Asylum Information Database – National Country Report – Croatia", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §2). Verder merken we op dat het bovenvermelde AIDA-rapport duidelijk stelt dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake (pagina 46).

Echter merken we op dat er in het AIDA-rapport over Kroatië melding wordt gemaakt van het feit dat personen die Kroatië verlaten hebben voor het einde van hun asielpprocedure – en wiens asielaanvraag om die reden werd geschorst – een nieuwe asielaanvraag moeten indienen indien zij dat wensen (p. 27, §2). Dit wordt ook aangehaald in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) waarin melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Echter benadrukken we dat het rapport in het algemeen stelt dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van het feit dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met een overnameverzoek van de Duitse instanties. Dit toont dan ook aan dat, in lijn met de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor en het ontbreken van een EUODAC-resultaat type 1 betreffende de registratie van betrokkene in Kroatië, betrokkene nog geen asielaanvraag indiende bij de Kroatische instanties waardoor de door betrokkene in Kroatië ingediende asielaanvraag na zijn overdracht niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag.

Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de Kroatische instanties het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet verwijderd zal worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent, en betreffende de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat er in België een democratie en zekerheid is, verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit toont daarbij ook aan dat er in Kroatië ook sprake is van een democratie. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, dit wordt ook bevestigd door het AIDA-rapport over Kroatië (p. 17).

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1997 wiens verloofde te Syrië verblijft. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België in goede gezondheidstoestand te verkeren en bracht hij tot op heden geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke

noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3).

Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en asielzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route'. Hieromtrent merken we op dat het feit dat betrokkene op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd aantoonde dat betrokkene inderdaad voor de sluiting van deze route via Kroatië reisde. We benadrukken desbetreffend dat bovenstaande aanbeveling gebaseerd is op het feit dat op de 'Western Balkan Summit' van 25.10.2015 besloten werd om elkaar te ondersteunen in het aanbieden van doorgang en toegang van vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers. Volgens het ECRE-rapport betekent deze collectieve en grensoverschrijdende aanpak dat de asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die in deze periode via Kroatië binnen reisde niet vallen onder de toepassing van Verordening 604/2013 vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (p. 29). Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat deze maatregelen besloten werden om bovenvermelde Europese top niet kunnen doen besluiten dat de bepalingen van Verordening 604/2013 niet meer van toepassing zouden zijn op deze situatie. Deze top resulteerde tevens ook niet in officiële richtlijnen of regulaties desbetreffend en focuste zich specifiek op de betrokken landen in de regio van de West-Balkan. We zijn dan ook van oordeel dat de toepassing van Verordening 604/2013 niet kan vervallen voor die asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die voor het sluiten van de bovenvermelde route in Kroatië geregistreerd werden vermits Verordening 604/2013 bindende internationale regelgeving betreft aangaande de volledig Europese Unie. In tegenstelling tot bovenvermelde aanbeveling met een zeer specifiek toepassingsgebied die tevens niet juridisch bindend en met overleg van alle lidstaten bepaald werd. Daarnaast benadrukken we ook dat de Kroatische instanties ook niet van mening zijn dat ze op basis van dit element niet meer verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij zowel bij de Duitse instanties als bij onze diensten expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg (p. 57). Tevens zullen de Kroatische autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)a van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

1.2. Op 24 april 2017 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Zagreb (Kroatië).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2.1. Ter terechtzitting van 16 oktober 2016 legt de raadvrouw van de verzoeker "een pleidooinota" en een stukkenbundel neer. Zij wijst er op dat de verzoeker sinds maart 2017 getracht heeft om van advocaat te veranderen, doch dat zijn vorige raadsman dit met betrekking tot de huidige procedure heeft geweigerd tot 13 oktober 2017. Zij stelt tevens dat de vorige raadsman van de verzoeker weigerde de elementen naar voor te brengen die hij aandroeg. Zij meent dat zij zich hierdoor in een uitzonderlijke situatie bevindt waardoor ter terechtzitting nieuwe elementen kunnen worden neergelegd die bij een annulatieberoep in acht kunnen worden genomen.

2.2.2. Er wordt echter op gewezen dat noch in de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat in het kader van de annulatieprocedure een dergelijke nota ter terechtzitting kan worden neergelegd. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad ter kennis te brengen (cf. RvS 21 juni 2007, nr. 172.528, Haesbrouck). In zoverre de door de verzoeker neergelegde nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke nieuwe feiten, maar wel de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar enkel als inlichting in aanmerking genomen (cf. RvS 21 juni 2007, nr. 172.528, Haesbrouck).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen blijkt uit bijkomende informatie waarover de Raad beschikt dat de verzoeker op 24 april 2017 onder escorte is vertrokken naar Zagreb (Kroatië). Aangezien de verzoeker in zijn verzoekschrift zelf van oordeel is dat de bijlage 26 *quater* twee aparte beslissingen bevat, met name 1) de beslissing tot weigering van verblijf en 2) het bevel om het grondgebied te verlaten, en hij tegen deze beslissingen aparte middelen ontwikkelt, stelt zich de vraag welk voordeel hij na zijn overdracht aan Kroatië nog zou kunnen ontlenen aan de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de overdracht van de verzoeker volgt immers dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Hierop gewezen, stelt de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting dat de verzoeker wel degelijk een belang heeft omdat uit het verzoekschrift de substantiële grief van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) blijkt.

Dit neemt evenwel niet weg dat uit de overdracht van de verzoeker aan Kroatië volgt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2017, niet-ontvankelijk.

3.2. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in de ter terechtzitting neergelegde pleidooinota uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoeker "*nieuwe stukken wenst neer te leggen en elementen wenst toe te lichten betreffende zijn grieven onder artikelen 3 en 8 EVRM*".

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft de verzoeker er in het verzoekschrift voor gekozen om een onderscheid te maken tussen 1) de beslissing tot weigering van verblijf en 2) het bevel om het grondgebied te verlaten en om tegen deze beslissingen onderscheiden middelen te ontwikkelen. De grieven die in het verzoekschrift ontwikkeld werden onder de artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn gericht tegen "*de tweede bestreden beslissing*", *i.e.* het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM eveneens wordt aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van verblijf. Aangezien uit het hierboven, onder punt 3.1, gestelde blijkt dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen de door de verzoeker aangebrachte argumenten en stukken niet worden beschouwd als nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep. Er dient dan ook geen rekening te worden gehouden met de ter terechtzitting neergelegde pleidooinota en de erbij gevoegde stukken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Preliminare opmerking

Uit de lezing van het verzoekschrift, blijkt dat de verzoeker met een enig verzoekschrift zowel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als een beroep tot nietigverklaring indient. Onder titel "*3. MIDDELEN*" en "*3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder*" geeft hij de volgende oplistings van de door hem geschonden geachte rechtsnormen:

"- schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- schending van artikel 3, al. 1 en artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd in samenhang gelezen met artikel 1 (procedurele waarborgen met betrekking tot de uitzetting van vreemdelingen) van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd inwerkinggetreden op 1 november 1988 en de artikelen 4 (verbod van foltering) en van

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refolement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009;

- schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van Genève) van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 juncto artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en artikel 17 (“soevereiniteitsclausule”) van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013;
- schending van artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009;
- schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”

Daaronder staat een volgende titel “3.2.1. Vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid” waaronder dan weer de titels “3.2.1.1. Het uiterst dringend karakter”, “3.2.1.2. De ernst van de middelen” en “3.2.1.3. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel” voorkomen.

Daarna volgt een titel “3.2.2. Verzoek tot nietigverklaring” waarin de verzoeker een opsplitsing maakt in een titel “3.2.2.1. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing” en een titel “3.2.2.2. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing”. Gelet op hetgeen hierboven over de ontvankelijkheid werd uiteengezet, dient *in casu* enkel het middel dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf te worden onderzocht. Doorheen de uiteenzetting van dit middel verwijst de verzoeker naar “de ingeroepen middelen 1, 3 en 5”. Er kan vermoed worden dat de verzoeker hiermee wenst te verwijzen naar de niet genummerde olijsting van rechtsnormen enkele bladzijden eerder in het verzoekschrift, zoals *supra* aangehaald.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Het is daarbij in de eerste plaats aan de verzoeker om de middelen die hij aanvoert in dergelijke mate volledig en begrijpbaar voor te stellen dat het de Raad mogelijk wordt gemaakt van de precieze strekking van de middelen kennis te nemen (RvS 7 april 2011, nr. 212.508). Met het ‘en vrac’ opsommen van tal van rechtsregels en daarna laconiek te verwijzen naar een fictieve nummering van deze rechtsregels, komt de verzoeker niet tegemoet aan het vereiste om op heldere en precieze wijze uiteen te zetten op welke wijze de aangevoerde rechtsregels werden geschonden. De verzoeker mag het niet aan de Raad overlaten om uit zijn uiteenzetting een middel te distilleren, noch om de verschillende onderdelen van het verzoekschrift aan elkaar te puzzelen teneinde te achterhalen welke uiteenzetting hij verbindt aan welke rechtsregel waarvan hij de schending aanvoert.

4.2.1. In het middel dat strekt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf voert de verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1.A.2. van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 13 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De soevereiniteit van een Staat is de conditio sine qua non om als een Hoge Verdragsluitende Partij tot een verdrag te kunnen toetreden en deze te ondertekenen.

De Staat staat hierbij met betrekking tot de punten die in het verdrag worden geregeld haar soevereiniteit af en is door de verplichtingen die het verdrag haar oplegt gehouden. In casu is dit de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te onderzoeken. Verzoekende partij kan zich middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd beroepen. In casu stelde verzoekende partij deze vraag om asiel sensu stricto op 24 oktober 2016 een eerste keer in: de registratie van haar vingerafdrukken en asielaanvraag in Polen kunnen hieraan niets wijzigen.

De Europese Unie is geen Hoge Verdragsluitende partij bij Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd. Het Protocol nr. 24 in zake asiel voor onderdanen van de Lidstaten van de Europese Unie bij het Verdrag van de Europese Unie eerbiedigt "de uiteindelijke doelstellingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd betreffende de status van vluchtelingen" voor Unieburgers. A fortiori dient zij hetzelfde verdrag te eerbiedigen voor onderdanen van derde landen in casu verzoekende partij. Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd vormt de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen (Considerans (4) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (Considerans (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011).

Verwerende partij kan geen gebruik maken de Dublin III- verordening als escape clause op haar soevereiniteit wat de vraag om asiel sensu stricto betreft waarvan de onderzoeksplicht via artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wortelt en onrechtstreeks via de artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

De Dublin III-verordening van 26 juni 2013 kan de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te behandelen die het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan verwerende partij als Hoge Verdragsluitende Partij oplegt niet wijzigen en verwerende partij kan zich er niet van ontdoen middels de Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij kan enkel gebruik maken van de Dublin III- verordening van 26 juni 2013 nadat zij haar heeft uitgesproken over de vraag om asiel sensu stricto en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat in wezen een Europeesunierechtelijke uitbreiding van de internationale asielbescherming sensu stricto is en daarmee door het Europeesunierecht wordt beheerst. De subsidiaire bescherming of asielbescherming sensu lato (internationale bescherming tegen: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) is subsidiair of letterlijk ondergeschikt internationaal beschermingsrecht dat pas en cascade toepassing vindt.

Het kernartikel van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 is artikel 17 dat de soevereiniteit van verwerende partij intact laat.

Verwerende partij heeft zich in casu niet over de vraag om asiel sensu stricto van verzoekende partij uitgesproken voor haar toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 en schendt hierdoor het recht op asiel van verzoekende partij gegarandeerd door artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III- verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij dient de asielaanvraag *sensu stricto* van verzoekende partij met betrekking tot Syrië en haar problemen aldaar zoals hoger toegelicht te onderzoeken. Immers dient het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit wettelijke verplichting na te gaan of er geen vaststaande feiten aanwezig zijn die de nood aan erkenning als vluchteling zeker aantonen wat tot haar exclusieve bevoegdheid behoort en waarover verwerende partij niet kan oordelen. De verblijfskaart voor de broer van verzoekende partij (zie stuk nr. 4) om gelijklopende redenen geven een overtuigende indicatie voor de ernst van de asielmotieven van verzoekende partij.

Schending van de voormelde artikelen.

Om dezelfde redenen schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen 1, 3 en 5.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

4.2.2.1. De verzoeker houdt in wezen voor dat de Belgische Staat door het Vluchtelingenverdrag te ondertekenen een deel van zijn soevereiniteit heeft afgestaan. Het loutere feit dat de Belgische Staat het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend en hierdoor heeft aanvaard dat hij bepaalde verplichtingen heeft ten aanzien van vluchtelingen impliceert evenwel niet dat hij een deel van zijn soevereiniteit heeft afgestaan. De ondertekening van het Vluchtelingenverdrag door de Belgische Staat houdt geenszins in dat hij de modaliteiten niet zou vermogen te regelen om ervoor te zorgen dat de in voormeld verdrag voorziene bepalingen zouden worden gerespecteerd en dat hij dit niet zou kunnen realiseren door samen te werken met andere landen die evenzeer partij zijn bij het Vluchtelingenverdrag. De verzoeker toont ook niet aan dat de Belgische Staat door toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin III-verordening automatisch tekortkomt aan de verplichtingen die zijn opgenomen in artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag en het recht op asiel miskent.

De verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag, naar artikel 18 van het Handvest, naar artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn, naar artikel 17 van de Dublin III-verordening en naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bevat de definitie van de term 'vluchteling':

"A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

(...)

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder

geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Artikel 18 van het Handvest luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening stelt het volgende:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend.”

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. [...]”

De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval zou inhouden dat de verwerende partij toepassing moet maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-verordening en zich ten gronde zou moeten uitspreken over de asielaanvraag *sensu stricto* alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III-verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en

voor het recht op asiel te bepalen “welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend”, zoals de titel het zelf stelt. De verzoeker gaat met zijn stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden. Zo verwijzen niet enkel de consideransen uit de Kwalificatierichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens de derde considerans van de Dublin III-verordening, die de verzoeker ook aanhaalt en waarin het volgende wordt gesteld:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen.”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39ste considerans van de Dublin III-verordening:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, artikel 18 van het Handvest en de Dublin III-verordening werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C- 411/10 en C-493/10. Dit arrest stelt onder meer het volgende:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I- 1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).

76. Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77. Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78. Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord.”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11. Zo stelt dit arrest:

“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening.

In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.”

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17.1. van de Dublin III-verordening houdt evenwel volgens het Hof niet in dat de overdragende lidstaat is gehouden tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan worden getolereerd, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en “zo nodig” zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan de verzoeker geenszins worden gevolgd in zijn theorie als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest, in artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn of in artikel 17 van de Dublin III-verordening steeds toe gehouden zijn een onderzoek van de asielaanvraag te doen, alvorens te gaan bepalen welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is enkel zo dat de Dublin III-verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Bijgevolg moest de verwerende partij overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Kroatië in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel sluit evenwel geenszins per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan een andere lidstaat, omdat die op grond van de bepalingen uit de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublin III-verordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus heeft gedaan, zoals de verzoeker voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van de asielaanvraag juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Het bepaalde in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat rechtstreeks verwijst naar het Vluchtelingenverdrag, leidt niet tot een andere conclusie.

Een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag en artikel 18 van het Handvest *iuncto* artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 17 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

4.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. Het middel dat gericht is tegen de beslissing van 27 februari 2017 tot weigering van verblijf is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN